

НЕВЪСТУЛКАТА

Едно ранно утро дъдо Благой стъпна колата и жбна работо въ нея. Възвръщането върне съ набли, сложи го въ торбинката и в очакване ритмично. После вътрешноволовите и похвалите напред. Стана дъдо Благой нима. Стъпна работо. Загледан воловите, прекръсти се и пое корпалата.

— Сигнал Благой Ха, дъдовете.

Кротките, оскърбените добинети стъпнаха жбна. Запестилата бавно, бавно. Запестилата жбна. И заредиха се бразда след бразда.

Порой розовата пръст дъдо Благой, в подя калпак му парят най-дълбоки нисли. Ще падне Гергюловите джидж, по-скалти и отъ тежкото злато на Хаджиките, ще бликнатъ ома нима, ще се закълватъ калибреното жито и тежките класове ще заронятъ върна върна като дръзки.

Мисли дъдо Благой, в сърцето му върна въ лавата, като пана, което ей сега ще дитне надъ нивите.

Неочаквано, воловите забавна лод. Трени дъдо Благой.

— Ах, гледи иззеленовещи нивиде! Изгорките ли се, а? Ха тогата — да си отпочинете!

Дъдо Благой си рунтава си калпакъ, обръсва полта отъ челото си и приседна край омура.

Бъло прътише. Обеди се дъдо Благой.

— Мурувай, Бъло!

Но Бъло пръти и рие съ копата.

Стана дъдо Благой. Откае до сами добинето.

Бъло намери глава.

— Какво има, Бъло?

Огледа въ страня. Нищо. Погула добинето „здраво като кавър“.

— Да не си се убодалъ, Бъло?

Приваде гръбъ дъдо Благой и чакъ сега разбра каква е работата. До сами добинето личеше отъ кривина плъва. Понечи старецътъ да разрон кутюмата. Но щомъ дотръ рече до нея, нѣщо кафено излъчнѣ, подоконна и — динѣ да го нѣма.

— Я! Невѣстулка!

Отдръпна се дъдо Благой. Видѣ какъ това животинѣ съ бѣла шияка и лъскаво-кафена кожа блѣднѣ, блѣднѣ на току стрѣ. Запестнѣ се на страни, ала очнѣ му все кѣмъ дъдо Благой.

Привлѣча старецътъ до плѣвата. Разрону и съ рече.

— Брѣ! Мънѣво неѣвѣстунѣтѣ!

Затова се дъдо Благой, че бѣтъ да ще е разрушилъ топлопо нѣтъ глѣзакѣ, занѣмѣри се. Хубаво ли ще е, ако нѣкой разронѣ до нѣтъ на неговата обична чело? На стѣна, че ги очнѣ до сами омура. Мънѣво неѣвѣстунѣтѣ нѣтъ нѣмака, нѣтъ знаеа що става съ тѣхъ.

Поери ги дъдо Благой съ гунѣта и се върна при воловите. Пое корпалата и кротките добинети наново задлѣкуха по розовата прѣст.

Беднѣта найка!

Какво не размисли, за да сами мънѣво неѣвѣстунѣтѣ!

Да пробѣжи до дъдо Благой — нѣма курѣж. Какъто е едъръ — като планинѣ! Само да се отнѣсти и ще е направи на пѣта. Да отиде и се приноси да я ги полѣзно — не може да говори.

А ронѣи я си. И така много ги обича!

Най-сигне реши. Ще отиде на колата и направи нѣво пѣност!

Покатери се по торбинката, надвѣси се надъ плѣното съ набли гърне и се зловѣтъ.

Дъдо Благой, когърбулѣ надъ релото, зѣгъ нѣщо и не подолѣши. Само направи поднѣмѣше по воловите.

Старѣта неѣвѣстулка не се стѣриѣ. Бѣлѣше я за ронѣитѣ я. Напуна се и кѣло отрѣе въ гърнето на дъдо Благой.

На павѣна дъдо Благой разпрѣна воловите.

Пуста ги да си поотпочинѣтъ и покурѣкатъ рооно трева.

Вѣе малѣкѣ неѣвѣстунѣта и ги постави на предѣлото юмъ нѣщо, въ браздата.

Старѣта неѣвѣстулка го следѣше съ зѣтѣтъ дѣлъ, скрита задъ една бучка прѣст. Много се зѣрѣва, че дъдо Благой нѣмакѣ лошо не стори на дѣцѣта я.

И щѣше нѣмѣе старѣта неѣвѣстулка, не се зѣдѣ.

Когато дъдо Благой отиде да си показне отъ нѣлѣното, той се стѣгна назадъ и въ почуа. До сами колата зѣвѣше гърнето — стѣпоно на дѣе.

Неѣвѣстунѣта бѣше прѣгрѣнала торбинката, за да се разѣвѣ нѣлѣното и спѣси отъ скѣръ добнѣтъ дъдо Благой.

Атанасъ Душковъ